

[Justitsministeren.]

brændingen på mindst 30 m., og afbrændingen skal ske under konstant tilsyn af en voksen person.

Det er den almindelige opfattelse hos brandmyndighederne, at disse regler er betryggende, og at det store antal skader i forbindelse med afbrændingerne skyldes, at reglerne meget ofte overtrædes groft, uanset at der — navnlig af Dansk Brandvæns-Komité — er gjort et stort arbejde for at sprede oplysninger om de gældende bestemmelser.

Af *Camre* til ministeren for forureningsbekæmpelse (23. august 1973):

„Hvilke oplysninger kan ministeren give om resultatet af de undersøgelser, som ministeriet for forureningsbekæmpelse har gennemført for at udnytte de store ressourcer, som går tabt ved halmafbænding på de danske marker?“

(Spm. nr. 331).

Begrundelse.

For nøjagtigt et år siden, spurgte jeg ministeren for forureningsbekæmpelse, om ministeren ville overveje, hvorledes ministeriet kunne medvirke til at hindre afbrænding af halm på markerne og i stedet udnytte de mange værdifulde ressourcer, som indeholdes i halmen. Det er blevet fremhævet, at afbrændingen repræsenterer et ressourcepild af bl. a. en cellulosemængde svarende til de danske skoves samlede celluloseproduktion.

Det har ligeledes været oplyst, at der var forsøg i gang med at udvikle metoder til at anvende en del af halmen til foderstoffer, efter at den havde gennemgået en særlig proces.

Af ministerens svar af 11. september 1972 fremgik det, at ministeren ville lægge den største vægt på, at der udvikles metoder og teknologi, som gør det muligt under mere eller mindre rentable former at nyttiggøre de halmmængder, som ellers blot gennem afbrændingen forringer miljøet ved luftforurening og skaber fare for trafikken og risiko for afbrænding af landbrugsejendomme m. v.

Ministeren tilkendegav endvidere i sin besvarelse, at han ville tage initiativ til, at spørgsmålet om halmafbænding blev un-

dersøgt i samarbejde mellem de berørte ministerier.

Det vil være af interesse at høre, hvad det foreløbige resultat af disse undersøgelser er.

Minister for forureningsbekæmpelse *Kampmanns* svar (31. august 1973):

I begrundelsen for det stillede spørgsmål henvises til mit svar af 11. september 1972, ligeledes vedrørende halmafbænding, hvor jeg gav udtryk for, at spørgsmålet ville blive gjort til genstand for en nærmere undersøgelse. Dette er da også sket, idet miljøstyrelsen har foranlediget nedsat en arbejdsgruppe med repræsentanter fra landbrugsministeriet og justitsministeriet.

Arbejdsgruppen har endnu ikke afsluttet sine overvejelser, men de foreløbige undersøgelser synes at vise, at den luftforurening, der fremkommer ved afbrænding af halm herhjemme, på årsbasis kun udgør en meget lille del sammenlignet med den forurening med kulilte, kvælstofilter og kulbrinter, som fremkommer f. eks. fra biler.

Med hensyn til de mikrobiologiske konsekvenser af halmafbænding er det oplyst, at jordbundens mikroorganismer efter nogen tids forløb (4 dage til 3 måneder) når samme niveau som før afbrændingen.

Om mulighederne for industriel udnyttelse af halmen kan der foreløbig bl. a. oplyses følgende:

Halmen kan anvendes til fremstilling af papircellulose samt fremstilling af møbelplader og byggeplader. Endvidere kan halm behandles industrielt, så foderværdien øges, ligesom der eventuelt kan blive tale om fremstilling af fodergær ud fra halm.

Fremstilling af cellulose til papir og pap af hvede- og rughalm påbegyndtes for 10-15 år siden. Halmforbruget hertil er ca. 50.000 tons årligt og svagt voksende.

Forskningsinstituttet for Handels- og Industriplanter i Kolding har gennemført 2 projekter vedrørende halmforarbejdning til papircellulose, men på nuværende tidspunkt finder celluloseindustrien ikke ændringer i procesforløbet hensigtsmæssigt.

Som følge af halmens kemiske og fysiske lighed med træ og træspåner begyndte Forskningsinstituttet for Handels- og Industriplanter i midten af 1960'erne et udviklingsarbejde med halm til spånplader. Efter 3-4 års forløb præsenterede instituttet resul-